

NGƯỜI TIN ĐIỀU NÀY KHÔNG?

Và trước khi chúng ta cầu nguyện, tôi muốn nói điều này, rằng tối hôm qua, tôi tin là vậy, tôi đã nói với một quý bà, “Nếu bà cứ làm như chúng tôi chỉ dẫn để làm, thì nó sẽ...đưa bé bị đầu nước, nó sẽ co lại.” Và đầu đứa bé đã co lại, tối hôm qua, nửa in-sơ được đo bằng sợi dây. Vì vậy bà ấy mang nó đến đây lúc này.

2 Bây giờ, lý do tôi làm thế, thưa chị, là vì một mục đích. Hiểu không? Nếu chị có thể thấy được điều gì đó hữu hình xảy ra, điều đó sẽ làm cho đức tin của chị gia tăng để cứ tin điều đó. Đôi khi tôi làm thế chỉ để, có lẽ, giống như mời một người đứng lên, bước một hay hai bước, xê dịch bàn tay của bạn, ngọ nguậy ngón tay của bạn, chỉ điều gì đó mà họ có thể làm khác hẳn, chỉ để họ thấy rằng tất cả đều được lắm. Họ cứ lo lắng và nghĩ điều đó sẽ không xảy ra, nhưng nó đang xảy ra mọi lúc. Hiểu không? Nó phải xảy ra.

3 Bao nhiêu người muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện, bây giờ? Mời các bạn cứ đưa tay lên và nói, “Lạy Chúa, xin ban cho điều đó”? Chúng ta hãy cúi đầu.

4 Lạy Chúa, như chúng con nghe bài thánh ca cổ tuyệt vời này của hội thánh, được viết bởi người bạn yêu quý của con, Paul Rader, “Chỉ Tin Mà Thôi,” chúng con đang suy nghĩ giờ này về một cậu con trai, được cha mình mang đến cho các môn đồ, không hơn mười ngày sau khi Chúa Jêsus ban cho họ quyền năng để đuổi quỷ và chữa lành người đau, và ở đây họ hoàn toàn bị đánh bại về một trường hợp bị động kinh. Và họ thấy Chúa chúng con đến. Và người cha chạy đến và thưa, “Lạy Chúa, xin thương xót chúng tôi. Con trai tôi bị quỷ ám khốn cực lắm. Tôi đã mang nó đến cho các môn đồ của Ngài và họ không chữa được.”

5 Chúa Jêsus phán, “Ta có thể, nếu ngươi tin. Chỉ tin mà thôi.” Ôi Chúa, Chúa đã không thay đổi chút nào kể từ lúc đó: Ngài thật sự là Đức Chúa Trời yêu thương, êm dịu, và cảm thông không hề thay đổi. Như Ngài đã có lúc ấy, ngày nay Ngài cũng vậy. Và

Chúa ôi, giống như người cha đó, tất cả chúng con kêu khóc, “Lạy Chúa, xin Ngài giúp cho sự không tin của chúng con.” Điều đó rất đơn giản; chúng con thật vấp phạm điều đó, Cha ôi.

⁶ Chúng con muốn dâng Chúa lòng biết ơn và ngợi khen vì sự đụng chạm đứa bé đó tối hôm qua, thấy rằng cái sọ đó, mà đã bị sưng phồng lên, đó là, đến nỗi xương nhô ra, nó đã xẹp xuống còn nửa in-sơ tối hôm qua. Chúng con biết ơn vì điều đó, Cha ôi. Khi chúng con biết rằng bác sĩ của chúng con chẳng tìm thấy gì trong sự nghiên cứu cho điều đó, không có gì để họ có thể làm cho nó; nhưng Ngài vẫn là Đức Chúa Trời, Ông Chủ của mọi tình huống. Chúng con cảm ơn Cha, Cha ôi. Chúng con cảm ơn Cha vì lòng trung tín của người mẹ này, và sự êm dịu, và sự vâng lời để mang lại sợi dây và dán nó trên mảnh giấy này, ở đây, tỏ cho công chúng thấy lời chứng của bà vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Nguyên xin đứa con nhỏ bé của bà sống và là một đứa trẻ bình thường, vì sự vinh hiển Ngài.

⁷ Xin nhìn những bàn tay kia giơ lên, Cha ôi. Mỗi người trong họ đều có một nhu cầu. Tay con cũng giơ lên, Cha ôi, con có nhu cầu. Và đây là nhiều người ở đây, trong hình thức thư tín hay trong hộp này, đó là nhu cầu, những người mà thật sự có nhu cầu. Xin cho nó xảy đến, Chúa ôi, để mỗi người trong họ sẽ nhận được nhu cầu của họ tối nay. Xin cho họ nhận lấy lời làm chứng của người mẹ này và đúng là như một tấm gương tỏ cho thấy rằng khi Ngài phán điều gì, thì nó được trọn. Ấy là...Ngài...Hết thấy chúng con phải làm là tin nhận nó và hành động dựa trên điều đó. Đó là một công tác đã hoàn tất.

⁸ Xin nhậm lời, Chúa ôi, để mỗi một lá thư này và những khăn tay này, những người mà đặt lên đây, xin cho họ được chữa lành. Mỗi người mà đã giơ tay lên, Cha ôi, xin cho họ nhận lãnh sự ao ước của lòng họ. Chúng con cầu xin điều đó, như Danh Chúa Jêsus. A-men. Mời anh chị em ngồi.

⁹ Tôi chỉ muốn cho anh em thấy sợi dây ở đây, mà quý bà ấy... Anh em thấy đó. Ừ-m. Rằng đầu đứa bé ấy đã co rút lại như Chúa đã hứa với chúng ta qua Thánh Linh tối hôm qua. Ngài chẳng tuyệt vời sao? Vì vậy, ban cho chúng ta sự can đảm rất nhiều để có đức tin và tin.

¹⁰ Vậy thì, khi Chúa Jêsus phán với cây đó, trong Mác 11:23, “Không ai ăn trái của mày nữa từ bây giờ trở đi,” Ngài có thể đã không chửi mắng. Tại sao như vậy, thành thật mà nói, Ngài rất dễ dãi về điều đó, cho đến nỗi các môn đồ của Ngài cứ...Tôi nghĩ một người trong họ đã nghe Ngài. Và điều đó...Khi chứng động kinh đó, khi nó đến trước Chúa Jêsus, cậu con trai ấy lên cơn nặng nhất mà nó từng bị; có lẽ, nó ngã xuống đất như người chết, nhưng ông ấy nhận biết rằng ông đã gặp Người nào đó là Người mà có đức tin vượt xa trên các môn đồ kia.

¹¹ Bây giờ, tôi muốn dành cho người nào đó mà không tin vào sự chữa lành Thiêng liêng để nhìn xem điều này. Chúa Jêsus đã ban cho họ quyền năng để đuổi các quỷ, và họ đã không làm được. Không phải quyền năng không làm được, nhưng họ đã thất bại. Chúa Jêsus đã bảo họ:

“Tại sao chúng ta không đuổi nó ra được?”

Ngài phán, “Bởi vì sự không tin của các ngươi.”

¹² Hội thánh vẫn có quyền năng. Đức Chúa Trời không bao giờ lấy quyền năng của Ngài khỏi hội thánh, nhưng hội thánh không có đủ đức tin để hành động dựa trên nó. Chỉ thế thôi. Nó chỉ đơn giản thế thôi. Chúng ta đôi khi cố làm cho nó quá phức tạp, nhưng anh em càng làm cho Phúc âm đơn giản, thì anh em sẽ càng có nhiều hiện thực hơn, khi anh em hoàn toàn thật đơn sơ với nó: Chúa đã phán vậy; điều đó không có gì để tranh cãi nữa; và chỉ thế thôi. Và chỉ tin nó, cứ tiến hành.

¹³ Khi Chúa Jêsus phán, “Không ai ăn trái nó nữa,” ồ, những chiếc lá thật là đẹp và tươi sáng hơn bao giờ hết. Vỏ cây cũng vậy, nhưng con đường đi xuống mặt đất vào tận những rễ cây đó, sự sống bắt đầu suy yếu dần.

¹⁴ Bệnh ung thư cũng giống như vậy, dựa trên bất cứ bệnh tật nào mà—mà anh em có thể muốn nghĩ đến. Khi anh em có thể tiếp nhận Lời Đức Chúa Trời, đừng đi xuống sâu tận gốc rễ, ung thư có thể ở đó; bàn tay của anh em có lẽ thật là cứng cáp. Điều đó không có liên quan gì với sự chữa lành Thiêng liêng. Ấy là, “Nếu các ngươi có thể tin.” Hiểu không? Con đường đi xuống nơi nào đó, nó đã không còn có tác dụng rồi.

15 Chúa Jêsus phán, “Nếu các người nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ mà không nghi ngờ trong lòng, nhưng tin rằng điều các người nói sẽ ứng nghiệm, thì các người có thể có được điều các người đã nói.” Điều đó chẳng đáng yêu sao? Điều đó đến từ ai? Con Đức Chúa Trời, Lời của Đấng...Trời và đất sẽ qua đi, nhưng bây giờ—nhưng Lời Ngài sẽ không qua đi bao giờ.

16 Bây giờ, cách duy nhất mà anh em có thể làm được điều đó, là anh em phải có đối tượng đúng và động cơ đúng đắn. Bây giờ, nếu tôi đi ra ở ngoài đây và nói, “Tôi sẽ tỏ cho anh em thấy tôi có thể dời được núi này, ‘Hãy dời đi, hỡi núi.’” Nó sẽ không bao giờ di chuyển. Chắc chắn không. Cho dù tôi có cái gì đi nữa. Nó phải là...Trước hết anh em phải tìm thấy ý chỉ của Đức Chúa Trời.

17 Đó là nguyên nhân, thường thường trong hàng người xin cầu nguyện, tôi—tôi bị ở vào thế khó khăn nhất, là bởi vì nó là điều gì đó mà đi qua hàng người xin cầu nguyện và đại loại như vậy, và đó là chỗ mà anh em lấy nó lại. Nhưng thấy đó, nếu anh em có tội lỗi chưa được xưng ra...Anh em có bao giờ để ý đến trường hợp, trước khi tôi yêu cầu tà linh lìa khỏi không? Tôi nhìn chăm chú trường hợp đó thật chắc chắn để tin chắc rằng không có điều gì còn che giấu đằng sau đời sống đó, đấy, bởi vì nên nhớ, về những ân tứ này, anh em có thể gặp rắc rối với chúng.

18 Đức Chúa Trời, anh em còn nhớ có lần, đã ban cho một đấng tiên tri...lập ra một tiên tri từ một người, là Môi-se, và đã phán bảo ông đi xuống, để nói với tảng đá. Và đấng tiên tri rất bị kích động, và đi ra, và đập tảng đá, nói về sự yếu đuối của của Đấng Christ, rằng Ngài phải chết lần thứ hai hay bị đánh đập lần thứ hai. Ông có quyền năng để mang đến điều đó, nhưng đó không phải là ý chỉ của Đức Chúa Trời.

19 Tôi không bao giờ có thể tin rằng ấy là ý chỉ của Chúa để cho Ê-li đi loanh quanh, bởi vì những đứa trẻ đang trêu ghẹo ông về cái đầu bị hói, tôi không nghĩ ông nên làm thế. Nhưng ông là một tiên tri, và đang nổi giận, và ông đã rửa những đứa trẻ đó và hai con gấu cái đã giết chết bốn mươi hai đứa trẻ ngay thơ. Hiểu không? Nhưng tôi không tin ông nên làm điều đó. Và điều đó chỉ—chỉ...chúng ta...

20 Chúa Trời, tôi tin ngày hôm nay, trước khi Ngài đưa hội thánh Ngài vào trong quyền năng, Ngài thử hội thánh Ngài để thấy nó sẽ làm gì.

21 Chúng ta...lần sau, có lẽ, nếu Chúa cho phép khi tôi trở lại, chúng ta sẽ có thì giờ để nói về điều gì đó giống như thế, về điều gì mà sắp xảy ra, và rồi chúng ta sẽ biết nhiều hơn về nó lúc ấy.

22 Nhưng nếu anh em cứ nói lời, nói, “Lạy Chúa, con tin điều đó,” không nghi ngờ, nghĩa là điều đó ở trong lòng anh em...

23 Bây giờ, nói ví dụ như, tôi đã ở trong một thung lũng, và tôi không...Tôi đang giảng cho một triệu người, nhưng thật sự bên kia ngọn núi ở đó, là một nhóm một trăm người, và họ sắp chết mà không biết Đấng Christ. Ồ, tôi có một triệu người ở đây để giảng cho họ, nhưng tuy nhiên, Điều gì đó trong lòng tôi đang bảo tôi, “Hãy đi qua với những người kia. Hãy đến với họ. Họ đang chết mất.” Tự tôi không muốn đi, nhưng tuy nhiên có Điều nào đó trong tôi. Đấy, đó là Chúa lúc ấy, đang hành động. Thấy đối tượng là gì, thấy động cơ của việc đi là gì, không phải tự bản thân...Vậy thì, nếu tôi nói, “Ồ...” Nếu mục tiêu của tôi là đứng để đi qua đó, nhưng rồi tôi đứng lên ở đây và đây là một núi lớn, tôi nói, “Anh em biết đấy, nếu tôi đi qua núi đó và cứu hết một trăm người ấy, ngày nào đó họ sẽ có một hình tượng ở đó: Anh Branham, nhà truyền giáo vĩ đại.” Vậy thì, động cơ của tôi không đúng. Núi đó sẽ không ngã. Không, thưa quý vị.

24 Nhưng khi động cơ và mục tiêu của tôi thì đúng, và Đức Chúa Trời trong lòng tôi đang dẫn dắt tôi, và tôi không thể đi qua núi ấy, chung quanh núi, dưới núi, tôi sẽ nói, “Hỡi núi, hãy dời đi.” Có lẽ nó...Khi tôi nói điều đó, và không hơn là tôi nói điều đó với loại thần linh chân thật, được dẫn dắt của Thánh Linh, trong ý chỉ của Chúa, có lẽ không có gì ngoài một muống nhỏ của núi đó rơi xuống, nhưng nó còn rơi tiếp. Ngày hôm sau có lẽ là có hai cân bụi rơi xuống. Ngày kế tiếp nữa là một phần tư tấn. Và có thể trong một tháng, năm tấn rơi xuống. Điều gì về nó? Có lẽ thậm chí không thấy điều đó cho đến lúc này, nhưng nó đang vận hành, trên con đường của nó. Tôi sẽ ở lại ngay tại đó và nhìn chăm sự việc xảy ra, bởi vì Chúa đã phán vậy và điều đó thật sự không cần phải nói thêm nữa.

25 Anh em có thể nghĩ rằng mẹ của anh em ở đó tối nay không? Được rồi, nếu anh em nghĩ điều đó, bà ấy sẽ khỏe mạnh. Tốt lắm. Đó là nếu anh em thật sự tin điều đó: cứ nói lời và ở lại sống với nó. Hiểu không? Cứ tin điều đó; bám vào nó. Đó là Sự sống Đòi đòi.

26 Bây giờ, chiều mai...Tôi đã bảo Billy, tối nay, cứ bỏ qua việc phát thẻ cầu nguyện, và tôi muốn giảng. Tôi đang công nhận lẽ thật, tôi đã được đi nước ngoài, từ tháng Giêng, và trở về, ở Phoenix, ngay ở nhà, và trở lại, và hết thảy hoàn toàn...Sự phân biệt đó...Cho đến khi tôi hầu như quá yếu đến nỗi đôi khi tôi không biết mình đang đứng ở đâu. Điều đó gần như làm tôi kiệt sức.

27 Và rồi, tôi phải rời khỏi, và họ...các anh—các anh em đồng lao đã mời tôi ở lại thêm một ít ngày nữa. Tôi thật biết ơn về điều đó. Tôi nghĩ chắc chắn rằng đây là một nhóm mục sư truyền đạo tuyệt vời ở đây. Ước gì chúng ta có thêm nhiều thì giờ nữa để thông công. Nếu Chúa cho phép, tôi sẽ trở lại lúc nào đó. Không có gì khác, chỉ đi từ nhà thờ này đến nhà thờ khác và lẩn quẩn khắp thành phố và thăm viếng hết thảy anh chị em. Tôi sẽ vui mừng làm điều đó: bất cứ điều gì mà tôi có thể giúp ích Vương quốc của Đức Chúa Trời, đó là, nếu anh em muốn tôi làm điều đó. Và trở lại lúc nào đó và gia nhập với chúng tôi và có một buổi nhóm bổ ích, tốt đẹp ở nơi nào đó.

28 Và nên nhớ, thưa các anh em, tôi sẽ cầu nguyện cho anh em. Đó là một điều chắc chắn. Và tôi muốn hết thảy anh em cầu nguyện cho tôi, hết thảy anh em.

29 Và bây giờ tôi—tôi...sáng mai là các buổi thờ phượng hội thánh trong tất cả các nhà thờ tốt đẹp khác nhau này ở khắp thành phố.

30 Bây giờ, một số người trong các nhóm từ Jeffersonville có mặt ở đây. Một số là bạn bè của tôi, một trong những ủy viên trị sự của hội thánh tôi, thì ở đây, Anh Fred Sothmann. Tôi chưa bao giờ có thể thấy anh ấy trong buổi nhóm. Và anh em...Ồ, nhiều người khác trong số bạn bè của tôi từ trên đó tại Jeffersonville đến đây, thư ký...thư ký của tôi ở đó và—và tất cả đều có mặt

ở đây, ở nơi nào đó trong buổi nhóm. Tôi chưa thấy họ cho đến bây giờ.

³¹ Và thưa các anh em đồng lao, có một số hội thánh tốt ở đây trong thành phố này. Và hết thấy những vị khách đến thăm viếng còn lại trong anh em, tìm thấy một trong chúng và đi các nhà thờ ngày mai. Họ sẽ làm cho anh thấy bổ ích, tôi tin chắc vậy. Họ là anh em đồng lao tin vào loại chức vụ này. Đó là lý do họ đang ngồi ở đây trên bục và dưới các nơi ở đây, bởi vì họ tin vào điều đó. Và tôi rất biết ơn những người đó.

³² Chúa, ban phước cho hội Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn này ở đây là những người mà—mà đã tài trợ buổi nhóm này. Có...Tôi tin điều đó đúng, điều mà đã tài trợ buổi nhóm. Tôi—tôi làm việc với nhiều nhà tài trợ của họ, bởi vì ở trong đó...Chúng ta không nên là cách này, nhưng nhiều lần, anh em để cho những sự khác biệt nhỏ bé: giống như một người tin một *điều gì đó* nhỏ bé; người khác, tin *điều gì đó* nhỏ bé; điều đó hầu như tạo nên một sự bất đồng nhỏ và những nỗi đau cũ từ con đường trở lại; nó nên được chữa lành bằng lúc này, nhưng nó—nó...Và nếu anh em, hay là, nếu tôi đến với Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn, thì điều đó hầu như giúp ràng buộc nó lại, và chúng ta đến với nhau, và chúng ta có sự thông công chân thật với nhau, thật đúng là những thì giờ tốt đẹp. Và chúng ta đánh giá cao điều đó. Xin Chúa ban phước cho hội đó. Tôi tin Chúa đã đẩy nó lên vì một mục đích.

³³ Bây giờ...và thế thì tôi đã có đặc ân lớn được thấy địa điểm của Anh Oral Roberts ngày nọ. Và chà, thật là một nơi đồ sộ như thế, một nơi đẹp đẽ như vậy. Nó là—nó là một đài tưởng niệm đối với Ngũ tuần.

³⁴ Rồi tôi đi qua chỗ của Anh Tommy Osborn, một địa điểm tuyệt vời khác, một người tuyệt vời của Đức Chúa Trời, mà...Anh Tommy và tôi thật gần gũi, và Anh Oral cũng vậy, đúng là những anh em thật gần gũi, và chúng tôi yêu mến nhau, và cố hết sức để làm mọi sự mà chúng tôi có thể làm vì ích lợi của dân sự trong Vương Quốc của Đức Chúa Trời.

³⁵ Vì vậy dĩ nhiên là tôi biết ơn những người đó đang ở đây trong thành phố này giữa những người còn lại của những người tốt đẹp này mà anh em có được. Anh em hẳn hẳn có những bày

chiên tuyệt vời. Tôi thật sự, tôi sẽ nói điều đó như thế. Cầu xin Chúa tiếp tục ở với hết thầy anh em là lời cầu nguyện của tôi. Và bây giờ chiều mai, tôi...Mấy giờ buổi nhóm bắt đầu, thưa anh em? Hai giờ ba mươi. Chúng ta hãy nói một—một hay một giờ ba mươi anh em nên có mặt ở đây để họ sẽ không làm gián đoạn với phần còn lại của các buổi nhóm.

³⁶ Bây giờ, nếu các chàng trai chưa nói cho anh em biết rồi, tối nay họ có một số sách, tranh ảnh và đại loại như vậy, và các băng ghi âm, và những đĩa ghi âm, và...của các buổi nhóm, và họ bán chúng. Nhưng chúng ta sẽ không để cho họ bán chúng vào ngày Sa-bát, ngày mai. Không cuốn sách nào hay không cái gì được bán ngày mai. Vì vậy chúng ta sẽ không...chúng ta không bao giờ cho phép điều đó. Mặc dầu nhiều người đã nói, “Anh sai kinh khủng...”

³⁷ Và Bố già Bosworth thường nói với tôi, “Ồ, Anh Branham, anh sai ở đó,” nhưng đó là cách tôi cảm thấy (Hiểu không?), và tôi—tôi cảm nhận. Nếu anh em muốn có một quyển, họ cho anh em một quyển, nhưng nếu anh em...Nhưng chúng ta không thể bán vào—vào ngày Sa-bát. Không. Chỉ thế thôi. Nếu tôi tin điều đó, tôi phải sống với nó, chỉ...Tôi phải sống với chính mình. Anh em hiểu không? Và tôi—tôi phải sống với sự tin chắc của mình và vì vậy...Hay là anh em có thể gọi đến nhà, và, lên đến nhà, lên nơi đó và mua nó.

³⁸ Bây giờ tối nay, ồ, chúng ta hãy cứ thật sự quên hết điều đó, ồ, điều mà đó là bất cứ công việc nào được làm, hay bất cứ điều gì khác, hay những lao khổ của ngày. Chúng ta hãy quăng hết mọi thứ, và nhìn vào Lời trong vài phút, và thấy những gì Đức Chúa Trời sẽ phán với chúng ta qua Lời Ngài. Và tôi xin phép cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ thật sự ban cho chúng ta một ơn phước cực kỳ lớn tối nay.

³⁹ Gene, chị có thể giữ đứa bé dùm tôi không? Chị có thể giữ cô bé đó cho tôi không? Nó chẳng phải là đứa bé xinh đẹp sao? Con thích đi về nhà với ta và chơi với bé Sarah của ta, cao khoảng chừng này không? Ồ, con đi chứ? Ta—ta thích dành cho con. Nó gần bằng cỡ con, và nó là con gái nhỏ của Bố. Ừ-m. Ừm. Và ta đoán chắc con—con cũng yêu Bố của con, phải không? Mẹ à? Ồ,

chắc chắn rồi. Bé gái xinh đẹp nhất, tôi đang ngồi ở đây, đang nhìn. Đôi mắt nhỏ giống như hai cái hồ thiêu đốt trong một tấm màn và—và mái tóc nâu nhỏ bé.

40 Tôi thật sự yêu mến trẻ con. Tôi có hai bé gái ở nhà. Một đứa là Rebekah và đứa kia là Sarah.

41 Trước đây một thời gian ở đây, tôi đi vắng. Chúng cả hai đều là con gái nhỏ của Bố, anh em biết đấy, và tôi yêu chúng. Và ngay khi chúng đi vào tôi phải cho chúng cỡi trên lưng, và...chỉ Becky đang trở nên quá lớn để cỡi; nó to như tôi. Nó có thể làm gãy lưng tôi bây giờ; nó thì...nhưng nó vẫn là con gái bé bỏng của Bố, dù thế nào đi nữa. Và bây giờ, khoảng một năm nữa, chúng tôi muốn cho nó vào trong trường Kinh Thánh ở nơi nào đó và nghỉ học trường công.

42 Và rồi, chúng đang chờ đợi Bố, về nhà, anh em biết đấy. Tôi rời khỏi buổi nhóm. Và tối mai chúng sẽ chờ đợi tôi cho đến nửa đêm để cố về nhà. Và vì vậy, tôi về thật sớm vào buổi sáng, khoảng ba hay bốn giờ sáng. Và mẹ ra mở cửa và để tôi vào, và tôi rất mệt mỏi và kiệt sức, tôi...Ở đây trên bục giảng, tôi...khi sự...được xúc dầu cảm thấy khỏe khoắn, nhưng khi điều đó một khi lia khỏi anh em, đó là chỗ mà anh em lâm vào sự khó chịu. Bao nhiêu người từng biết điều đó? Ồ, chắc chắn là vậy.

43 Hãy xem. Ê-li đi lên núi và gọi lửa ra từ trời, gọi mưa ra từ trời, và rồi khi Thần Linh lia khỏi ông, ông đi lang thang trong đồng vắng bốn mươi ngày và Đức Chúa Trời tìm thấy ông, kéo vào lại trong một cái hang ở nơi nào đó.

44 Giô-na, ông đi xuống và ở lại sống trong bụng con cá voi trong ba ngày đêm, bị nhả ra trên bờ biển và đi đây đó rao giảng. Cả thành phố ăn năn và đến với Đức Chúa Trời. Và khi sự xúc dầu lia khỏi ông, ông đi lên đỉnh đồi và cầu xin Chúa cất sự sống của ông đi. Hiểu không?

45 Tôi đứng bên cạnh mộ của William Cowper, cách đây không lâu, người mà đã sáng tác bài thánh ca nổi tiếng đó mà chúng ta dùng ở lễ tiệc thánh:

Có một Suối Huyết tuôn Trần,
 Từ hông Em-ma-nu-ên,
 Tội nhân nhúng mình dưới suối...

⁴⁶ Anh em có bao giờ nghe những gì mà ông ấy...đã xảy ra với ông ấy không? Sau khi sự hà hơi lia khỏi ông, ông đã cố tìm đến dòng sông để tự tử.

⁴⁷ Tôi sống ngay bên kia từ Quê nhà Kentucky thân yêu. Và Stephen Foster đã tặng cho nước Mỹ những bài dân ca nổi tiếng nhất của nó. Và khi ông sáng tác, trong sự hà hơi, sự hà hơi đó, sáng tác bài hát, rồi khi ông ra khỏi nó, ông hành động như một người say rượu. Cuối cùng, gọi người đây tớ đến và lấy lưỡi dao lam và tự tử.

⁴⁸ Dân chúng không biết điều mà những người đó từng sống trong lãnh vực thuộc linh. Vậy thì ở đây, anh em cảm thấy như mình có thể dời một ngọn núi, nhưng cứ để sự xúc dầu lia khỏi anh em, và bắt đầu qua cái cửa đó...Nếu người nào đó không có ở đó để bắt lấy anh em...Hiểu không? Và rồi, có lẽ trong vài giờ, anh em hầu như tự hỏi mình đang ở đâu. Và rồi đêm này sang đêm khác, điều đó lấy đi điều tốt nhất của anh em.

⁴⁹ Và bé...Muốn kể với anh em về bé Sarah và Rebekah. Vì vậy sáng hôm sau, tôi không thể ngủ được, và tôi thức dậy, ngồi trong một cái ghế, và sau một lát Becky, là đứa lớn nhất, nó thì—nó có đôi chân dài hơn Sarah, và vì thế Becky chạy đến...thức dậy, nhảy ra khỏi giường, không bước đi như em gái nó, và ở đây nó chạy khắp nhà, chạy thật nhanh hết sức. Nó nói, “Bố ơi, Bố ơi...” Tôi chìa một trong hai chân của tôi ra, và con bé nhảy qua đó, gần như cân bằng. Hầu như giống—hội thánh hiện đại, anh em biết đấy, nó đã ở trong trò chơi trong một thời gian dài, anh em biết đấy, trong vài trăm năm. Nó có thể tự giữ thăng bằng khá tốt, và nó vòng tay ôm choàng tôi và nói, “Ôi, Bố của con, Bố của con...”

⁵⁰ Và bé Sarah, tiếng ồn, đã làm nó thức dậy. Ồ, tôi không biết con cái các bạn có làm điều đó không; con của tôi thì có: Đứa nhỏ hơn ngồi trên cái chân còn lại của tôi. Và vì vậy Sarah mặc bộ đồ ngủ của Becky, ống quần quá dài, anh em biết. Và nó đến đây, con bé thấp nhỏ bé, té xuống, vì vấp chân. Và nó đến đó, hơi trễ. Vì vậy Becky quay lại, nói, “Sarah, em ơi, chị muốn nói cho em

biết nhé.” Nó nói, “Chị đã ở đây trước. Và chị có quyền. Vì vậy chị có hết thầy Bô và chẳng còn lại gì cho em đâu.”

51 Đó là cách một số người cố nghĩ về tôn giáo, phải không? Ừm. Đúng thế.

52 Và bé Sarah tội nghiệp, nó mếu máo, và đôi mắt nhỏ đen láy của nó ngược nhìn tôi, và nó bắt đầu khóc. Còn Becky dựa má nó vào má tôi, ôm chầm lấy tôi. Tôi yêu thương nó. Và Sarah bắt đầu bỏ đi vì Becky đã giành hết Bô. Tôi xê cái đầu gối kia ra như *thế này* và ra hiệu với nó như *thế*. Ồ, nó vui lên nhanh chóng và chạy lại, nhảy lên trên đầu gối tôi để...Nó đã không ngồi được rất lâu và chân nó thậm chí không chạm tới đất. Nó hầu như hơi bị chao đảo (có lẽ, giống như tôi, thật sự lảo đảo một chút, anh em biết đấy), và nó đã không...không thể chạm đến nền nhà. Nó không phải là một giáo phái lớn, anh em biết đấy, và vì vậy nó không thể chạm đến nền nhà vững chắc. Nó đã không ngồi được khá lâu.

53 Và vì vậy, nó hầu như đang lảo đảo, và tôi đưa cả hai tay ôm choàng nó như *thế này* và ôm nó thật sát vào tôi, và nó nhấp nháy đôi mắt đen láy nhỏ bé đó, và nhìn lại Rebekah. Nó nói, “Rebekah, chị ơi,” nó—nó nói, “có lẽ đúng là chị có tất cả Bô, nhưng em muốn chị biết một điều, Bô đã có tất cả em.” Vì vậy...

54 Điều đó...Đúng vậy Ngài đã có toàn bộ tôi. Tôi có thể không có học vấn để hoàn thành những việc lớn, nhưng cứ chừng nào tôi biết Ngài đã có tất cả tôi, trong sự chao đảo của tôi, cứ để Ngài dang cả hai tay ôm choàng tôi, thì điều đó sẽ thật sự làm tôi cảm thấy tốt đẹp.

55 Ồ, chúng ta hãy dâng lời cầu nguyện ngắn nữa cho Ngài trước khi chúng ta mở ra Lời.

56 Bây giờ, lạy Cha trên Trời, chúng con nhận biết rằng chúng con cũng thật sự giống như những đứa con ấy. Và—và Ngài thích được ở với chúng con, và thờ phượng với chúng con. Và khi chúng con thờ phượng Ngài, và Ngài yêu chúng con, và giữ chúng con trong cánh tay Ngài, và ban xuống Thánh Linh Ngài, và làm cho chúng con biết rằng Ngài đang sống và Ngài là Cha của chúng con, chúng con cảm ơn Ngài rất nhiều. Giờ này, xin để Thánh

Linh đến với chúng con tối nay. Yêu thương mỗi tấm lòng, Chúa ôi. Xin ban cho chúng con một ơn phước tươi mới. Xin tuôn ra những giọt sương nhân từ trên chúng con, Cha ôi. Đừng nhìn vào tội lỗi của chúng con. Chúng quá nhiều. Lạy Chúa, chỉ tha thứ họ. Xin bỏ qua chúng, Cha ôi, và chỉ nhận chúng con vào trong cánh tay Cha, và—và chữa lành bệnh tật chúng con, và—và thanh tẩy linh hồn chúng con, và để cho tâm thần chúng con được tự do, Chúa ôi, hầu cho chúng con có thể thờ phượng và ngợi khen Ngài, giống như những đứa con nhỏ bé đang chạy khắp nhà, chỉ biết rằng Cha đang quan phòng chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

⁵⁷ Bây giờ, không người nào có khả năng để—để thông giải Lời. Chúng con nhận biết điều đó. Giảng đã thấy quyển Sách trong tay phải của Đấng ngự trên ngôi, và không có người nào ở trên trời, hay dưới đất, hay bên dưới đất xứng đáng nhận lấy Sách để mở nó ra, hay tháo các ấn. Và ở đó một Chiên Con đến, mà đã bị giết từ khi sáng thế. Và Ngài xứng đáng. Và Ngài đã lấy Sách, và mở các ấn ra, và mở Sách ra. Hỡi Chiên Con, xin đến tối nay. Xin mở ra Sách cho chúng con, Cha ôi, khi chúng con chờ đợi Ngài, vì chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus, Chiên Con của Đức Chúa Trời. A-men.

⁵⁸ Tôi đã chọn tối nay, một câu Kinh Thánh ngắn ở đây trong ba chữ. Nhưng trước hết tôi muốn đọc một hay hai câu từ Phúc âm Giảng, chương thứ 11 bắt đầu với câu 23.

Đức Chúa Jêsus phán với người rằng: Anh người sẽ sống lại.

Ma-thê thưa với Ngài rằng: Tôi vẫn biết...đến sự sống lại ngày cuối cùng, anh tôi sẽ sống lại.

Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Ta là sự sống lại và...sự sống; kẻ nào tin Ta, thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi.

Còn ai sống và tin Ta thì không hề chết. Người tin điều này không?

Người thưa với Ngài rằng: Vâng, lạy Chúa, tôi tin Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, là Đấng phải đến thế gian.

59 Và dành cho đề tài tôi muốn dùng ba chữ này: *Người Tin Điều Này Không?* [Trong tiếng Anh: *Believest Thou This?=ND.*]

60 Tôi đọc một câu chuyện cách đây đã lâu. Tôi nghĩ nó là một câu chuyện tưởng tượng. Và phần lớn tất cả các mục sư truyền đạo, tôi đoán, đã đọc quyển sách của Tiến sĩ Ingraham về—về *Hoàng Tử Của Nhà Đa-vít*. Nó là một quyển sách tuyệt vời. Nó thì, tôi nghĩ, nó hoàn toàn không còn ở nhà xuất bản nữa. Tôi thích nó còn được in, để tôi có thể đưa nó vào giữa vòng dân sự.

61 Và ở trong đó, tôi đã đọc một bài báo ngắn về La-xa-rơ này, và dựa trên Chúa Jê-sus, và Ma-ri, và Ma-thê, mà, là chị em của La-xa-rơ. Và tôi đang đọc ở trong đó rằng nơi Chúa Jê-sus đã sống, tôi tin vậy, với Ma-thê và Ma-ri. Cả hai người đều là những cô gái Do Thái đáng yêu. Và La-xa-rơ đang học hay huấn luyện để trở nên một thầy thông giáo tại đền thờ, viết luật cho các thầy tế lễ.

62 Và Chúa Jê-sus có sự thông công tuyệt vời, đặc biệt với La-xa-rơ. Khi chúng ta đọc trong sách đó chỗ Ngài đã đến nhà họ, và Ma-thê trở nãi một chút về việc lắng nghe lời Ngài, nhưng nàng phải sửa soạn bữa ăn tối và dọn bàn, nhưng Ma-ri ngồi ở chân Ngài. Và Chúa Jê-sus phán rằng Ma-ri đã chọn những điều tốt hơn.

63 Và rồi, chúng ta được cho biết rằng La-xa-rơ là người mà đã đưa Chúa Jê-sus đến với Giăng, trong câu chuyện trong những quyển sách của Tiến sĩ Ingraham, và...về *Hoàng Tử Của Nhà Đa-vít*. Tuy nhiên, điều đó có thể không có thật, tôi không biết, nhưng chỉ dành cho bối cảnh của nó, nhưng Ngài được cho là đã sống với họ.

64 Bây giờ, chúng ta đang học về sự đến này, đúng hơn là, tuần vừa rồi này, rằng Chúa Jê-sus đã phán trong Phúc âm Giăng 5:19, “Ta...Con tự Mình chẳng làm chi được, nhưng những gì Con thấy Cha đang làm: thì Con cũng làm giống như vậy. Cha làm và Con cũng làm giống như vậy.” Hiểu không? “Những gì Ngài thấy Cha đang làm.”

65 Vì vậy để làm cho đây thật sự là câu chuyện đúng, Cha, Chúa Trời, phải phán với Con Ngài, là Chúa Jê-sus, và phán, “Bạn Con, La-xa-rơ, sắp chết, nhưng điều đó sẽ là vì sự tốt lành, vì vậy Con

hãy rời khỏi nhà. Hãy đi khỏi, bởi vì Con sẽ được mời để cầu nguyện cho người, hay là, khiến người khỏe mạnh, và—và Ta không muốn Con làm điều đó.” Nếu anh em theo dõi câu chuyện khi chúng ta tiếp tục, anh em sẽ thấy nó chất lên với điều đó chính lẽ thật ấy của điều đó. Vì vậy, Chúa Jêsus, thật sự không có sự cảnh báo nào hay bất cứ điều gì, đã rời khỏi căn nhà và đi đến nơi nào khác, không trở về tối hôm ấy. Và Ngài đã đi đến những thành phố khác. Và ngay khi Chúa Jêsus rời khỏi nhà, thì hoạn nạn bắt đầu.

⁶⁶ Và khi Chúa Jêsus rời khỏi nhà bạn, tai họa trên đường đi đến. Cứ nhớ rằng, khi Ngài rời khỏi nhà bạn, bệnh tật trên đường đi tới. Khi anh em có những đoàn thể xã hội và mọi thứ hoạt động trong giáo hội của mình rất hoàn hảo, giống như mười sáu trục xy-lanh Rickenbacker to lớn nào đó, và anh em loại Chúa Jêsus ra khỏi nó, khi Chúa Jêsus đi khỏi nhà thờ của anh em, tình trạng bất an trên đường đi đến. Vâng, thưa quý vị, khi Chúa Jêsus lìa khỏi giáo phái, mà họ để Ngài qua một bên và nói, “Ồ, bây giờ chúng ta thật sự không tin rằng những điều này có thể là thật hoàn toàn đúng,” và anh em tiếp nhận điều gì khác, tình trạng bất an đang đến. Cứ nhớ điều đó.

⁶⁷ Nhắc tôi nhớ về một câu chuyện của Chúa Jêsus, được tìm thấy trong Sách Lu-ca. Anh em biết khi Ngài chỉ là một cậu bé khoảng mười hai tuổi, dân sự Ngài đã đưa Ngài, như thường lệ đã có mỗi năm, đi lên dự lễ Ngũ tuần. Và trong khi họ ở trong thành Giê-ru-sa-lem để dự tiệc và có thì giờ tốt đẹp, chúng ta thấy trong Kinh Thánh, rằng họ đã đi ba ngày mà không có Ngài. Và điều đó họ nghĩ có thể là, cứ cho nó là điều hiển nhiên, rằng Chúa Jêsus phải ở giữa một số trong những người bà con của họ. Bây giờ, chúng ta không thể làm điều đó. Khi họ đến những người bà con của họ để tìm, Ngài không có ở đó.

⁶⁸ Và chúng ta không thể cho điều đó là hiển nhiên, chỉ vì chúng ta là tín đồ Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, Ngũ Tuần, và lai lịch của chúng ta và tổ phụ của chúng ta là những tín hữu vĩ đại, chúng ta cứ nhận lấy điều đó, ồ, cho là điều hiển nhiên, Chúa Jêsus ở với chúng ta. Chúng ta không thể làm thế. Chúng ta phải được liên hệ với Ngài mỗi ngày và mỗi phút. Ô, tôi yêu thích điều đó.

69 Tôi muốn điều mà Đức Chúa Trời có bây giờ. Những gì cha mẹ tôi có, những gì tổ phụ tôi có, thì tuyệt vời. Nhưng những gì họ đã có thì tốt. Tôi nghĩ chúng ta đi xa hơn trên con đường đó.

70 Chúng ta hãy xem những gì Ngài có ngày nay. Tôi không muốn nhìn lại và thấy những gì Ông Moody đã làm, bởi vì chúng ta đi xa hơn trên con đường so với Ông Moody. Rắc rối với các hội thánh của chúng ta là chúng ta nhìn lại và nói, “Ồ, chúng ta hãy xem những gì Ông John Wesley đã nói, những gì mà một số những người khác đã nói.” Đó là khoa học lý luận thì đi rất xa hơn trong lãnh vực của họ, hơn tôn giáo trong lãnh vực của nó.

71 Ở đây cách đây ba trăm năm, một nhà khoa học người Pháp đã chứng minh rằng nếu anh em đi với tốc độ kinh khủng ba mươi lăm dặm một giờ, lực hấp dẫn sẽ đưa anh em ra khỏi trái đất. Anh em nghĩ khoa học sẽ nhắc lại điều đó ngày nay không? Họ đang đi một ngàn chín trăm dặm một giờ và vẫn còn đi tiếp. Họ đang bươn về phía trước, nhìn về phía trước. Nhưng chúng ta muốn nhìn lại và xem những gì Moody đã nói; Sankey đã nói; Finney đã nói; Knox, Calvin; một số trong những người đó đã nói. Những gì họ nói thì đúng. Điều đó dành cho thời đại của họ, nhưng chúng ta đang đi tiếp.

72 Ông của tôi đã cỡi xe bò. Tôi đang lái một chiếc xe hơi Ford V8. Con trai tôi sẽ lái máy bay phản lực. Đó là, chúng ta đang di chuyển lên. Đó là điều mà tôn giáo nên làm. Sự đến của Chúa đã gần. Hội thánh nên được di chuyển tiến lên trong quyền năng của họ. Khoa học có thể chỉ leo lên trong chừng mực và rồi nó phải rơi xuống, nhưng chúng ta có những nguồn chưa được khai thác, mà chưa bao giờ được đụng đến, về quyền năng, không giới hạn, của Đức Chúa Trời, mà chúng ta nên di chuyển vào. Chúng ta đang sống một triệu dặm dưới đặc ân của chúng ta tối hôm nay, về các đặc ân của những Cơ-đốc nhân được tận hưởng. Tôi cảm thấy hổ thẹn về chính mình khi tôi nhìn ra ở đây và thấy những tổ chức từ thiện, và sự đau ốm, và bệnh tật đang xảy ra ngay bây giờ. Hội thánh của chúng ta nên bước đi trên phố, chữa lành người, khiến người chết sống lại, đuổi quỷ, làm những dấu kỳ và phép lạ, làm cho cả thế giới nhận ra rằng Chúa Jêsus Christ đang sống. Đó là điều chúng ta cần đang làm.

⁷³ Ô, anh em nói, “Ông Moody không bao giờ...” Ông Moody không đang sống thời đại này. Đúng thế. Chúng ta đang sống dựa trên sự tái lâm của Chúa. Và chúng ta cứ cho điều đó là sự hiển nhiên rằng Ngài đã ở với những người bà con của chúng ta. Nhưng ngày nọ khi một người thách thức Ông Graham, chúng ta thấy rằng Ngài đã không ở giữa những người bà con của chúng ta.

⁷⁴ Họ tìm thấy Ngài ở đâu? Ở đâu—ở đâu họ đã tìm thấy Chúa Jêsus? Ngay tại nơi họ đã lìa khỏi Ngài. Họ đã lìa bỏ Ngài ở đâu? Ở lễ Ngũ tuần. Chúng ta lìa bỏ Chúa Jê-sus ở đâu, hội thánh lìa bỏ ở đâu? Ở lễ Ngũ tuần. Khi chúng ta đi ra khỏi quyền năng Ngũ tuần thời xưa đó và lễ Ngũ tuần, là chúng ta ra khỏi Chúa Jêsus. Điều đó hoàn toàn đúng, thưa bạn. Chúng ta đang sống dưới những đặc ân. Vâng, thưa quý vị.

⁷⁵ Họ đã lìa khỏi Ngài ở lễ Ngũ tuần, và đó là nơi duy nhất mà Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, và tín đồ Ngũ Tuần sẽ tìm thấy Ngài, là đi trở lại nơi mà anh em đã lìa khỏi Ngài. Sự vui mừng của Chúa ở đâu? Quyền năng của Chúa ở đâu? Hội thánh ngày nay hỏi, “Điều gì—điều gì đã xảy ra với Đức Chúa Trời của lịch sử vậy?” Ngài đang chờ đợi dân sự Ngài kêu mời Ngài xuất hiện. Nhưng họ...

⁷⁶ Chúng ta không thể thực hiện điều đó qua các giáo phái. Chúng ta không thể làm điều đó dưới ảnh hưởng tâm lý học. Chúng ta không thể làm điều đó dưới ảnh hưởng toán học, hay chúng ta không thể làm điều đó với học vấn. Chúng ta phân rẽ chính mình, tự phân chia chính chúng ta. Chúng ta không bị phân chia. Chúng ta là một người thật sự trong Chúa Jêsus Christ. Hết thấy chúng ta là một trong Đấng Christ, và những giáo phái chúng ta sẽ không bao giờ làm điều đó. Chừng nào họ thấy họ tốt đẹp, họ sẽ không làm điều đó. Nền học vấn của chúng ta là sự cản trở lớn nhất mà Phúc âm đã từng có, là giáo dục.

⁷⁷ Những gì chúng ta cần không phải là học vấn. Chúng ta cần quyền năng và sự bày tỏ của Chúa Thánh Linh trở lại trong hội thánh để bày tỏ quyền năng. Chúa Jêsus không hề phán, “Hãy đi khắp thế gian và—và dạy dỗ.” Ngài không hề phán, “Hãy đi khắp thế gian và làm...” Ngài phán, “Hãy đi khắp thế gian và

giảng Phúc âm.” Và Phúc âm là sự bày tỏ quyền năng của Thánh Linh, sự sống lại. Chúng ta vẫn còn thiếu một triệu dặm hơn là chỗ chúng ta nên có. Chúng ta hãy tiến lên phía trước. Chúng ta hãy đi trở lại nơi mà chúng ta đã liả bỏ Ngài ở lễ Ngũ tuần.

⁷⁸ Chúa Jêsus phán, tôi tin là, trong Giảng, chương thứ 15, Ngài phán, “Ta là Gốc Nho; các người là nhánh.” Thế bây giờ, nếu Gốc Nho đó sanh ra nhánh đầu tiên, và ra từ nhánh đó đã viết ra một Sách Công vụ, nhánh thứ hai sẽ làm nên Sách Công vụ khác. Nhánh thứ ba sẽ làm nên Sách Công vụ khác. Và mỗi nhánh ra từ Gốc Nho đó sẽ giống như nhánh đầu tiên đã có.

⁷⁹ Bây giờ, anh em có thể ghép vào, chúng ta biết điều đó. Tôi đã thấy một cây lai cam quýt với khoảng tám loại trái khác nhau ở trên nó. Tôi đã thấy một cây cam mang những trái bưởi, và trái chanh, và mọi thứ khác ở trên nó, nhưng chúng được thắp vào.

⁸⁰ Đó là nan đề ngày hôm nay. Chúng ta đã ghép vào những ý kiến của chúng ta, ghép vào trong các giáo phái của chúng ta, nhưng nếu cây đó từng sanh ra trái nho khác, chính nó, thì nó sẽ giống như những trái ban đầu đi vào trong nó. Halêlugia! Ô, hội thánh sẽ hòa quyện với nhau, nhưng chúng ta cần quyền năng ban đầu. Chúng ta cần Thánh Linh, quyền năng của sự sống lại của Chúa Jêsus Christ. Đó là điều Ngài đã phán bảo chúng ta làm.

⁸¹ “Ta là Gốc Nho, các người là nhánh.” Nếu một cây nho sanh ra một chồi non, và nó ló ra với những quả nho xanh xinh đẹp, cây nho kế tiếp nó sanh ra sẽ có những trái nho xanh đẹp ở trên nó. Nếu Cây Nho đầu tiên sanh ra, và chúng ngã dưới tác động của Thánh Linh, và chúng đã làm những phép lạ lớn, và những dấu hiệu, và đóng ấn lời làm chứng của họ với một thể gian... Thậm chí nhiều người trong họ với lời chứng của chính họ, họ, với huyết của họ, họ đã đóng ấn lời chứng của họ. Họ trải qua đủ thứ nguy hiểm và mọi thứ để mang đến Phúc âm. Họ chịu khổ; họ bị đánh đập; họ bị hình phạt. “Phải chăng chúng ta được mang về nhà trên Trời trên giường đầy hoa dễ dàng, trong khi những người khác tranh chiến để giựt giải, và chèo qua những biển khơi đẫm máu?” Chúng ta trông mong làm điều gì? “Con phải tranh đấu nếu con phải tử. Xin gia tăng lòng can đảm của con, Chúa ôi.” Chắc chắn vậy. Chúng ta cần một...

⁸² Chúng ta không cần một giáo phái mới. Chúng ta không cần một tòa nhà thờ mới. Điều chúng ta cần ngày hôm nay là một sự phục hưng Ngũ tuần giết chết tội lỗi, màu xanh da trời, hoang sơ thuở xưa, mà đã được sanh ra vào lễ Ngũ tuần và trở lại trong hội thánh lần nữa, quyền năng của Thánh Linh lần nữa, để mang Chúa Jêsus đến.

⁸³ Đức Chúa Trời của lịch sử luôn luôn dấy lên hiện diện trong một giờ phút quyết định. Chúng ta cần điều đó. Đó là nan đề với hội thánh chúng ta ngày nay. Chúng ta đang đi quá xa để trở lại. Chúng ta đang rơi vào trong những khuôn mẫu của thế gian. Và dần dần, năm này qua năm khác, nó bắt đầu chết dần và tàn lụi.

⁸⁴ Chẳng bao lâu nữa là thời gian cắt tĩa. Đức Chúa Trời sẽ cắt tĩa nó lại chắc chắn như tôi đang đứng trong bục giảng này. Đức Chúa Trời sẽ cắt tĩa nó lại để làm cho nó sanh trái. Ngài sẽ cắt công việc của thế gian ra khỏi nó một trong những ngày này. Thật là một sự ô nhục, cách mà giáo hội đã tiến hành dưới danh nghĩa của tôn giáo.

⁸⁵ Và chúng ta thấy, khi Chúa Jêsus lìa khỏi, sự chết ập vào. Khi Chúa Jêsus lìa khỏi hội thánh, quyền năng của Chúa Thánh Linh lìa khỏi hội thánh chúng ta, nó bắt đầu suy yếu dần và—và chết. Và sau một thời gian ngắn không có gì nữa với nó. Vậy thì, khi Chúa Jêsus rời khỏi, sự chết bắt đầu. Ô, đó thật là một thì giờ buồn bã.

⁸⁶ Và để ý, họ lấy làm lạ, và họ sai người đi mời Chúa Jêsus, nhưng Ngài đã không đến. Họ sai người đến mời Ngài lần nữa, và Ngài không đến, nhưng Ngài biết Ngài sắp làm điều gì. Ngài biết tối nay, điều gì Ngài sẽ làm. Điều đó không mất mát với Ngài: Ngài biết chính xác điều gì Ngài sẽ làm. Ngài sẽ dấy lên một dân, thật chắc chắn như tôi đang đứng trên bục giảng này. Ngài sẽ dấy lên một dân cho Danh Ngài ra từ dòng dõi dân Ngoại. Ngài sẽ làm điều đó.

⁸⁷ Chính thì giờ của dân Do Thái đúng là đã gần bây giờ, và của dân Ngoại đang chấm dứt, bởi vì họ cứ tiếp tục đi ra ngoài. Họ đang chối bỏ Đấng Christ; họ đang chối bỏ những dấu hiệu của họ; họ đang chối bỏ mọi thứ mà được gọi là tin kính, và dán nhãn hiệu cho nó như loại thần giao cách cảm nào đó hay quyền phép

ma quỷ và làm...Họ đang báng bỏ Chúa Thánh Linh và tự đóng ấn họ cách xa Đức Chúa Trời. Và Đức Chúa Trời sẽ lấy thiếu số đó, sau một thời gian ngắn, và đẩy nó lên trong một Hội Thánh đầy quyền năng, và rồi đem Thánh Linh trở lại với người Do Thái, và lấy Hội Thánh dân Ngoại về nhà. Hoàn toàn đúng. Nó đang được thực hiện bây giờ. Ồ, thật, hầu như, chúng ta đang ở kỳ cuối cùng.

⁸⁸ Chúa Jêsus, Ngài đã biết. Và sau một lát Ngài phán, “Bạn ta, La-xa-rơ, đang ngủ.”

⁸⁹ Ồ, các môn đồ nghĩ người đang nghỉ ngơi một chút. Ông ấy nói, “Ồ, nếu người đang ngủ, người chắc hẳn rất khỏe mạnh.”

⁹⁰ Ồ, Ngài phán trong lời Ngài...lời của họ, để họ sẽ hiểu, phán, “Người đã chết, và vì các ngươi Ta vui mừng Ta đã không có mặt tại đó.” Hiểu không? “Vì các ngươi, Ta mừng Ta đã không có mặt tại đó.” Bởi vì họ sẽ mời Ngài để—để chữa lành—để chữa lành người, nhưng Ngài biết Ngài không thể làm điều đó, bởi vì khả năng đã có cho đến lúc ấy...sau bốn ngày ấy Ngài biết đó là thì giờ Cha đã bảo Ngài. Thật tuyệt vời; Ngài phán ở mộ, “Hỡi Cha, Con tạ ơn Cha, Cha đã nghe rồi, nhưng Con cứ nói điều đó vì những người này đang đứng gần.” Hiểu không? Ngài đã biết Ngài sẽ làm điều gì rồi. Ngài phán, “Ta sẽ đi đánh thức người.”

⁹¹ Bây giờ, tôi có thể tưởng tượng căn nhà nhỏ đó thật sự bị suy sụp. Người lo sinh kế cho cả nhà đã chết, sự buồn bã. Ồ, thật tuyệt vời khi anh em có một gia đình buồn bã hay một tấm lòng buồn bã, và lúc ấy Chúa Jêsus đột nhiên xuất hiện, phải không? Tôi có thể tưởng tượng thấy Ma-thê, một phụ nữ trẻ xinh đẹp với tấm mạng màu đen che trên mặt, và Ma-ri thân yêu, và họ đang ôm nhau, nói, “Chúng ta sẽ làm gì? Ba và Mẹ đã chết, và anh trai yêu quý của chúng ta...Bây giờ, chúng ta đã bỏ giáo hội, và chúng ta đã bị họ dứt phép thông công, và đi ra để theo Chúa Jêsus người Na-xa-rét. Và Ngài bị kéo đi xa ở nơi nào đó, và bỏ lại chúng ta.”

⁹² Tôi có thể nghe một người chỉ trích đến gần và nói, “Này, Người Chữa lành Thiêng liêng đó ở đâu, Tiên tri người Ga-li-lê đó? Bây giờ Người ở đâu? Xem đó, khi thật sự đến lúc cho Ngài làm điều gì đó, thì Ngài bỏ đi mất.” Thế đấy. Hãy xem, Đức Chúa

Trời thật sự ưa thích làm điều đó, cứ để cho dân chúng, cứ, để cho dân chúng cho thấy họ là gì, vâng, cứ thử họ để thấy họ thật sự là gì. Ngài ban cho họ một ơn phước. Ngài xuất hiện, bày tỏ chính Ngài, giới thiệu chính Ngài với dân sự, chỉ để thấy họ sẽ có loại phản ứng gì, chỉ để thấy họ sẽ làm gì về điều đó.

⁹³ Bây giờ, rồi chúng ta thấy, sau một—một vài ngày, bốn ngày, La-xa-rô đáng thương đã chết. Họ chôn người. Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư...Bây giờ, ai cũng biết sự thối rữa bắt đầu sau ba ngày: mũi lõm vào trong mặt, trước tiên. Và rồi sự thối rữa bắt đầu; những con sâu da bắt đầu ăn thân thể. Họ để người nằm trong đất, đặt một tảng đá lớn ở trên đỉnh của hang nơi họ đặt người nằm. Và thỉnh thoảng, các cô gái trẻ sẽ đi ra và quỳ gối xuống nơi mộ và khóc.

⁹⁴ Và sau một lát, tin tức lan đến, “Chúa Jêsus đã đến. Chúng ta đã thấy Ngài đang tiến vào thành phố.” Ô, Ma-thê bé nhỏ đó, dường như, đã là vậy, rất chậm chạp về điều đó, nàng đã chứng minh lúc ấy con người của nàng là gì. Ở đây nàng đến. Nàng đang đến trên đường lúc ấy, chạy ra tìm kiếm. Tôi có thể nghe một số người trên đường nói, “Ồ, tôi đoán chị được thỏa mãn bây giờ, rằng niềm tin của chị là sai lầm.” Nàng cứ không để ý đến họ và đi tiếp, băng qua tất cả những người chỉ trích. Nàng đi xuống cho đến khi nàng thấy Ngài, có lẽ đang ngồi xuống ở góc phố.

⁹⁵ Bây giờ, điều đó dường như, nàng phải...nàng có thể đã có quyền để trách móc Ngài và—và nói xấu Ngài. Ô, nàng đã không chạy lên và nói, “Nhìn đây này, nhìn đây này, hỡi Ngài. Ngài được cho là một đấng Tiên tri, một Người của Đức Chúa Trời. Tại sao Ngài không đến khi chúng tôi gọi Ngài? Tại sao, chúng tôi là trò cười cho cả thành phố lúc này. Chúng tôi ra khỏi giáo hội của chúng tôi để đi theo Ngài.” Dường như nàng có quyền làm điều đó. Nhưng anh em biết, thật đúng như tôi đã giảng về, *Chiên Con Và Bò Cầu*, nếu chúng ta là chiên con, một con chiên bị tước bỏ mọi quyền nó có. Điều đó hoàn toàn chính xác. Nó không có gì ngoài lông chiên, vì thế nó phải bị tước bỏ điều đó. Và anh em bị tước bỏ mọi quyền mà anh em có để hầu việc Đức Chúa Trời. Điều đó hoàn toàn đúng.

96 Tôi đã thuyết phục phụ nữ về cách họ đang mặc y phục cổ quen thuộc này, anh em biết đấy, và họ nói, “Ồ, chúng tôi—chúng tôi là người Mỹ. Chúng tôi có thể làm những gì chúng tôi muốn.”

97 Tôi nói, “Điều đó hoàn toàn đúng, nhưng nếu các chị là chiêm, các chị sẽ bị tước đoạt các quyền của mình.” Hút thuốc và hành động kỳ quặc như thế, đó là điều tệ hại nhất mà người đàn bà từng làm. Điều đó hoàn toàn đúng.

98 Một bà đã nói với tôi, cách đây không lâu, nói chuyện với tôi, nói, “Nhưng, Anh Branham à, họ không làm ra loại quần áo nào khác.”

99 Tôi nói, “Nhưng họ vẫn làm ra máy may và bán hàng hóa. Không có bào chữa cho điều đó chút nào.” Điều đó hoàn toàn đúng.

100 Nên nhớ, ngày nào đó, các chị có thể là trong sạch ở đây với chồng mình, nhưng các chị sẽ trả lời cho tội tà dâm vì điều đó, thật là chắc chắn: “Hễ ai nhìn người đàn bà mà động tình ham muốn nàng, thì đã phạm tội tà dâm với nàng trong lòng rồi.”

101 Vấn đề đối với phụ nữ Ngũ Tuần ngày nay, là điều tôi đang ngạc nhiên. Làm sao các chị lại bỏ đi đường lối chặt chẽ xưa. Mẹ các chị thường để tóc dài trước đây thế nào, còn ngày nay phụ nữ Ngũ Tuần lại tô vẽ giống như đám người của Mardi Gras, và cắt tóc của họ, và mặc đồ ngắn ngắn như thế, giống phần còn lại của cách...đi ra và cắt cổ sấn vào buổi chiều, khi những người đàn ông đi ngang qua, các chị nhận biết, hỏi người đàn bà, rằng các chị sẽ phải trả lời vì phạm tội tà dâm với những người đàn ông đó không? Các chị trao tặng chính mình cho họ vì mục đích đó. Đó là một tà linh trên hội thánh và dân sự, và họ không biết điều đó. Bị mù mà không biết điều đó. Nó là sự thật.

102 Có lẽ anh chị em có thể nói tôi không có quyền để nói điều đó như một nhà truyền giảng Phúc âm. Ồ, tôi—tôi phải đi theo sự dẫn dắt của Thánh Linh; tôi chỉ có thể nói thế thôi. Anh chị em... Nếu tôi gặp anh chị em ở tòa phán xét, thì tôi sẽ không phải có máu anh chị em trên tay tôi. Hãy tránh xa từng chút đất mà trông giống như Sa-tan. Tránh xa điều đó. Tránh xa nó. Tôi không quan

tâm bao nhiêu ngôi sao truyền hình...Bạn không ở đây, một ngôi sao truyền hình; bạn là con gái của Đức Chúa Trời.

103 Đã giảng trong nhà thờ của một mục sư sáng hôm nọ, về một người nô lệ, lúc họ còn đang bán nô lệ cách đây đã lâu. Và họ thường đến gần và mua họ ở buổi bán đấu giá. Và nhiều người đã, họ đã khóc, kêu khóc, bởi vì quê nhà của họ; họ sẽ không bao giờ trở về nữa. Và người ta đã quất vào họ. Và người ta mua họ giống như anh em mua một chiếc ô-tô, chỉ vì bất cứ điều gì, giá cả, và bán họ những con người đó.

104 Và ngày nọ, một người mua nô lệ đến, một người môi giới, vào trong một đồn...đúng hơn là, một đồn điền lớn. Và ông ta nói, “Anh có bao nhiêu nô lệ để bán?”

105 Nói, “Ồ, tôi có một số để đổi chác.” Họ cố mua những người to con. Lấy những người mẹ, người cha...Nếu người đàn bà ông ta đã cưới là một người đàn bà yếu đuối nhỏ bé, lấy những người đàn ông to lớn khỏe mạnh và gầy giống họ để...giống như những con ngựa và thú vật. Không bao giờ đúng. Đức Chúa Trời đã làm nên con người. Con người đã làm nên những người nô lệ. Điều đó không đúng từ đầu, không bao giờ. Đức Chúa Trời không có ý định người nào trở thành nô lệ cả. Không, thưa quý vị. Và không...Hãy xem điều gì đã xảy ra.

106 Thế rồi giữa tất cả điều đó, người này đã nói, “Ồ, tôi muốn mua một số người trong họ...” Ông ta để ý một thanh niên ở đó. Họ không phải quất vào anh ta. Cầm anh ta ngẩng lên, đầu ngẩng lên, giống y như một người quý phái thật sự, bước đi dạo. Và người môi giới nói, “Tôi muốn mua hắn.”

107 Người đó nói, “Nhưng hắn không để bán.”

108 Ông ta nói, “Ồ, tại sao?” Nói, “Hắn ta là chủ à?”

109 Người đó nói, “Không, anh ta là nô lệ.”

110 “Ồ,” nói, “tại sao? Anh nuôi anh ta tốt hơn anh nuôi những người còn lại à?”

111 Người đó nói, “Không. Anh ta ăn ở ngoài đó trong hành lang với những người nô lệ. Anh ta là nô lệ.”

112 Nói, “Điều gì làm cho anh ta khác hẳn rất nhiều so với những người còn lại của họ?”

¹¹³ Và ông chủ nói, “Chính tôi tự hỏi điều đó trong một thời gian dài, nhưng một ngày nọ tôi đã tìm ra. Nơi quê nhà xa xôi, cha anh ta là vua của bộ tộc. Và mặc dầu anh ta là một người nước ngoài ở cách xa nhà, anh ta vẫn biết mình là con của một vua và anh ta cư xử như một vị vua.” Nếu điều đó...Nếu một thổ dân châu Phi có thể nhận biết rằng cha mình là vua, và ở đây anh ta là một người nước ngoài trong một đất nước xa lạ có thể vẫn biết rằng bên kia biển mình là con của vua, hưởng chi quý bà và quý ông nên cư xử thế nào trong khi quý vị là con trai và con gái của Đức Chúa Trời? Hãy hành động giống như thế. Chắc chắn. Chính anh chị em hãy cư xử; tự làm sạch mình và hành động như các con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Không ngạc nhiên, thật là một tình cảnh tuyệt vời.

¹¹⁴ Chúng ta ở đây. Ô, nàng Ma-thê, chạy ra. Nàng giống như đã có một—một cách để nói điều gì đó chống lại Ngài. “Tại sao Ngài đã không đến với anh trai tôi? Hãy xem những gì chúng tôi đã làm cho Ngài, và Ngài đã để cho chúng tôi thất vọng.” Ô, nếu nàng đã nói thế, câu chuyện sẽ không bao giờ chấm dứt cách ấy. Không, thưa quý vị. Đó là cách anh chị em đến gần với một ân tứ Thiêng liêng của Chúa. Nếu Chúa ban đến một ân tứ, anh chị em phải tiếp cận nó đúng đắn. Nếu anh chị em từng mong đợi có được điều gì từ nó, anh em phải đến gần nó đúng đắn. Và Ma-thê biết điều đó. Nàng có lẽ đã đọc về người đàn bà Su-nem và con trai bà. Và nàng...Nếu người đàn bà Su-nem đó đã biết rằng Đức Chúa Trời ở trong Ê-li, hưởng chi Ngài còn ở trong Chúa Jê-sus nữa? Chắc chắn vậy.

¹¹⁵ Vì vậy, nàng đi thẳng đến với sự tiếp cận đúng đắn. Nàng chạy lên và sấp mình xuống nơi chân Ngài. Tôi thích điều đó! Sấp mình nơi chân Ngài và thưa, “Lạy Chúa...” Đó là danh hiệu đúng của Ngài. Đó là những gì Ngài là. Ngài là Chúa của nàng. “Lạy Chúa, nếu Chúa có ở đây, thì anh tôi hẳn không chết.”

¹¹⁶ Ô, chao ôi. Ô, tôi có thể tưởng tượng thấy tấm lòng vĩ đại của Ngài khi Ngài nhìn người đàn bà xinh đẹp ấy, nước mắt chảy xuống đôi má nàng. Thưa, “Lạy Chúa, nếu Chúa có ở đây, anh trai tôi hẳn không chết.” Hãy xem điều nàng đã nói. “Nhưng ngay cả bây giờ, lạy Chúa, dù anh ấy đã chết, dù những con sâu da đang

bò qua thân thể anh ấy, ngay cả bây giờ, lạy Chúa, hễ điều gì Ngài cầu xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ ban điều đó cho Ngài.”

117 Ô, đó là sự bí mật. Anh em có thể nói, “Tôi đã đánh cá khắp mọi bệnh viện. Bác sĩ nói tôi sẽ chết, nhưng ngay cả bây giờ, lạy Chúa...Tôi bị què quặt vì bệnh viêm khớp; tôi không di chuyển được, nhưng thậm chí bây giờ, lạy Chúa...”

118 Đứa bé đó bị bệnh đầu nước to chung quanh tối hôm qua. Anh em không thể làm gì được. Nó lan ra và vỡ ra cái đầu nhỏ của nó và chết, “Nhưng thậm chí bây giờ, lạy Chúa...” Ngài vẫn là Đức Chúa Trời như vậy đó. Ngài vẫn là Chúa giống như vậy. “Ngay cả bây giờ, lạy Chúa...” Và Ngài đang ngự ở bên phải Đức Chúa Trời Toàn Năng, đang cầu thay dựa trên những điều mà chúng ta tuyên bố Ngài đã làm cho chúng ta.

119 Bây giờ, tôi thật sự cảm thấy sùng đạo. Chắc chắn vậy. Anh em sẽ gọi tôi là thánh giết gân dù thế nào đi nữa, vậy anh em có thể khởi sự, và làm điều đó.

120 Vì vậy, vâng, thưa quý vị, “Thậm chí bây giờ, lạy Chúa, hễ điều gì Ngài cầu xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó.”

121 “Hãy cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ta, Ta sẽ làm điều đó,” Chúa Jêsus phán.

122 “Thậm chí bây giờ, lạy Chúa, hễ điều gì Ngài cầu xin, Đức Chúa Trời sẽ ban cho Ngài điều đó.” Ô, điều đó phải quay trở vào trong trái tim vĩ đại của Ngài.

123 Ngài phán, “Anh người sẽ sống lại.”

124 Nàng thưa, “Vâng, lạy Chúa. Anh ấy sẽ sống. Anh ấy là chàng trai tốt. Anh ấy sẽ sống lại trong sự phục sinh chung ở ngày sau rốt.” Những người Do Thái họ tin vào sự phục sinh chung. “Anh ấy sẽ sống lại trong sự phục sinh của ngày sau rốt.”

125 Hãy nhìn xem Ngài. Ngài để lộ ra một chút về bản thân Ngài. Ngài phán, “Ta là Sự Sống Lại và Sự Sống.” Ô, chà. Không bao giờ có một người có thể nói điều đó trước đây. Cũng sẽ không bao giờ có một người nào sau này, có thể nói điều đó. Ngài là Đấng duy nhất mà có thể nói điều đó. “Ta là Sự Sống Lại và Sự Sống,” Chúa phán. “Kẻ nào tin Ta, mặc dầu đã chết, song sẽ sống. Còn

hễ ai sống và tin Ta sẽ không bao giờ chết. Người tin điều này không?”

126 Nàng thưa, “Vâng, lạy Chúa.”Ồ, nàng đã biết điều gì đó sắp xảy ra. Phải là vậy.

127 Khi đức tin từ một tấm lòng chân thật đáp ứng Đức Chúa Trời, chúng thật sự ăn khớp với nhau như *thế*. Điều gì đó phải xảy ra. Tôi thách thức cử tọa này tối hôm nay, nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, hãy để đức tin của anh chị em kết nối với Đức Chúa Trời như thế, trong vài phút chúng ta sẽ có một lễ Ngũ tuần nữa. Họ sẽ có một sự phục hưng bộc phát trong thành phố này, sẽ không có đủ cảnh sát để giữ họ im lặng. Đúng thế. Đó sẽ là một sự phục hưng thật. “Ngay cả bây giờ, lạy Chúa...”

128 “Ồ, lạy Chúa, chúng tôi đã thực hiện tốt về điều này; chúng tôi đã làm điều này và đã làm điều kia.” Tôi không quan tâm anh em đã làm những gì, “Ngay cả bây giờ, lạy Chúa...” Ngài đang chờ đợi anh em mời gọi Ngài. Ngài...“Người tin điều này không?” Chắc chắn. Vâng, thưa quý vị. Ngay cả bây giờ, bất cứ điều gì anh chị em cầu xin Ngài...

129 “Các người đã chôn người ở đâu?” Bây giờ, Ngài đi xuống mộ. Ngài là con người đủ để khóc; Ngài là Đức Chúa Trời đủ để khiến người chết sống lại.

130 Cách đây đã lâu ở đây, một người đàn bà thuộc về một nhóm người nào đó...Tôi không hề có thói quen cho điều đó thuộc về những giáo phái. Nhưng người đàn bà này...Họ không tin Chúa Jêsus là Thần thánh. Họ nói Ngài chỉ là một tiên tri. Vậy thì, Ngài là...Nếu Ngài chỉ là một tiên tri, thì hết thảy chúng ta đều ở trong tội lỗi. Ngài cũng là Chúa Trời, không gì khác hơn Đức Chúa Trời, hoặc là kẻ lừa dối lớn nhất mà thế gian từng có. Đúng thế. Ngài còn hơn một con người. Bà ấy nói, “Ngài không phải Thần thánh.”

131 Có rất nhiều về điều đó trong tin lành xã hội này ngày nay; cố làm cho Chúa Jêsus Christ là một đấng tiên tri.Ồ, Ngài là Đức Chúa Trời của các đấng tiên tri. Chắc chắn Ngài là vậy.

132 Bà ấy nói, “Tôi sẽ chứng minh điều đó với anh bằng Kinh Thánh của anh, ‘Ngài chỉ là một con người.’”

133 Tôi nói, “Bà chứng minh đi.”

134 Và bà ấy nói, “Khi Ngài đến mộ của La-xa-rơ, Kinh Thánh cho biết, ‘Ngài khóc.’ Ngài phải là con người hay chết nếu không thì Ngài không thể khóc.”

135 Tôi nói, “Thưa bà, đó là Kinh Thánh của bà à?” Tôi không có ý báng bổ ở đây để nói điều này, nhưng tôi sẽ nói cho anh chị em điều mà tôi đã nói với bà ấy.

136 Bà ấy nói, “Chính là điều đó.”

137 Tôi nói, “Lời tuyên bố đó còn yếu hơn cả nước lụt cái bóng của một con gà mà bị đói sắp chết.” Tôi nói, “Ồ, bà—bà không có một lý do gì để dựa trên.”

138 Bà ấy nói, “Ồ, Ngài khóc. Điều đó cho thấy Ngài là con người hay chết.”

139 Tôi nói, “Ngài vừa là con người hay chết vừa là bất tử. Ngài là Đức Chúa Trời ở trong xác thịt.”

140 Bà ấy nói, “Ồ, vô lý.”

141 Tôi nói, “Ngài đã đi đến mộ và khóc. Điều đó khá đúng, nhưng khi Ngài đứng thẳng chính tấm thân nhỏ bé của Ngài lên...” Kinh Thánh cho biết, “Ngài chẳng có gì khi chúng ta thấy Ngài; chẳng có sự đẹp đẽ để chúng ta ưa thích Ngài.” Nhưng khi Ngài đứng quay lưng nhỏ bé lại với họ và phán, “Hỡi La-xa-rơ, hãy ra,” và một người đã chết bốn ngày và thối rữa trong mộ, đã bước ra. Đó còn hơn một người nữa. Hãy cho tôi thấy con người có thể làm điều ấy. Đó là gì? Sự thối nát biết Chủ của nó. Sự sống biết Đấng Tạo Hóa của nó. Điều gì đó phải xảy ra. Ngài phán và một người đã chết và ở trong mồ mả bốn ngày, đã sống lại, và đứng trên chân của mình, và sống. Halélugia! Đó là Chúa Trời ở trong Con Ngài. Vâng, thưa quý vị. Đó là Chúa Trời đang bày tỏ chính Ngài qua Ngài, Chúa Con. Đó là Chúa Trời đang phán, không phải một con người.

142 Ngài là một con người khi Ngài nhìn quanh cây đó ngày ấy tìm cái gì đó để ăn. Đó là một con người. Nhưng khi Ngài lấy năm cái bánh và hai con cá và nuôi năm ngàn người, đó còn hơn là một người. Đó là Đức Chúa Trời đang nuôi họ ở trong đó. Ngài

còn hơn là một tiên tri, còn hơn một con người, Ngài là Thần-Nhân. Chắc chắn.

¹⁴³ Ngài nằm phía sau con thuyền nhỏ đó đêm ấy, và biển gào thét và dữ dội giống như một cái nút chai ở ngoài đó trong biển cả vĩ đại, khi mười ngàn con quỷ biển thề chúng sẽ chìm chết Ngài đêm đó. Ngài là một con người, yếu đuối và mệt mỏi vì cầu nguyện cho người đau, đang nằm phía sau đó; và gió thậm chí không quấy động Ngài. Ngài là một con người khi Ngài ngủ, nhưng khi Ngài thức dậy, đặt chân Ngài trên mạn thuyền, ngược lên, và phán, “Hãy yên đi, lặng đi,” và gió và sóng vâng lời Ngài, đó còn hơn một con người. Đó là Đức Chúa Trời ở trong con người, đang bày tỏ chính Ngài. Đúng thế.

¹⁴⁴ Ngài là con người ở thập tự giá khi Ngài kêu lên xin thương xót. Khi Ngài kêu và nói, “Ta khát,” đó là một con người. Khi Ngài chết, Ngài là một người, nhưng vào buổi sáng Phục sinh khi Ngài bẻ gãy các ấn của sự chết, âm phủ, và mồ mả, và sống lại, Ngài còn hơn một con người: Đó là Đức Chúa Trời được bày tỏ. Không lạ gì nhà thơ đã nói:

Sống, Ngài yêu tôi; chết, Ngài đã cứu tôi;
 Chôn, Ngài mang tội tôi đi cách xa;
 Sống lại, Ngài xưng công bình cho không mãi
 mãi:
 Ngày nào đó Ngài đến—Ồ, ngày vinh hiển thay!

¹⁴⁵ Ngài phán, “Bởi vì Ta sống, các ngươi cũng sống. Người tin điều này không?” Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi. Anh chị em tin điều này không? Tôi tin Thánh Linh ở ngay đây giờ này. Anh chị em tin điều này không? Tôi tin Ngài sẽ đổ đầy chúng ta bằng sự Hiện diện của Ngài. Anh chị em tin điều này không? Tôi tin Chúa Thánh Linh muốn đổ sự Hiện diện của Ngài ra, chữa lành mọi người đau, làm cho hết thảy những người chưa có Thánh Linh được đầy dẫy. Anh chị em tin điều này không? Anh chị em tin hết lòng không? Chúng ta hãy đứng dậy tại chỗ và dâng sự ngợi khen cho Ngài. Tôi tin Ngài sẽ giáng xuống ngay bây giờ trên chúng ta.

¹⁴⁶ Ôi lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Dựng trời và đất, Tác Giả của Sự sống Đời đời, Đấng Ban Cho mọi ân tứ tốt lành, chúng

con “Tin điều này,” lạ Chúa. Chúng con tin rằng ấy là Ngài hiện có ở đây trong buổi nhóm này. Chúng con tin rằng đó là Ngài đang ban phước cho linh hồn chúng con. Chúng con tin rằng Ngài đang tuôn đổ ra Thánh Linh Ngài trên chúng con. Chúng con tin rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi. Chúng con tin Ngài sống mãi mãi và tên của chúng con được chép trong Sách Sự Sống của Chiên Con. Hết thủy trời và đất sẽ qua đi, nhưng chúng con sẽ sống mãi mãi, bởi vì Ngài sống mãi mãi. Lạ Chúa, Ngài đã hứa điều đó với chúng con. Chúng con tin điều đó bằng cả tấm lòng. Mọi sự mà ở trong chúng con, chúng con tin điều đó, Chúa ôi. Con yêu Ngài, con yêu Ngài.

147 Anh chị em tin Ngài không? Tôi tin đó là Chúa Thánh Linh. Có Điều gì đó giáng trên chúng ta. Anh chị em tin điều này không? Tôi tin Ngài muốn chữa lành mọi người ngay bây giờ. Anh chị em tin điều này không? Hãy giơ tay lên với Ngài. Đứng lên tại chỗ. Anh chị em tin điều này không? Chúa Thánh Linh hiện diện ở đây. Đây là Điều đó! Phi-e-rơ nói, “Đây là Điều đó.” Đây là Điều đó, Chúa Thánh Linh.

148 Ôi Chúa, Đấng Tạo Dựng nên trời và đất, xin ban đến quyền năng Ngài, và những ơn phước Ngài, và sự nhân từ Ngài trên dân sự này, và ban phước cho tấm lòng họ, và để cho họ thấy rằng Con Người sống mãi mãi. Xin nhậm lời, Ôi Chúa. Chúng con dâng họ cho Ngài, như Danh Chúa Jêsus Christ, Con của Đức Chúa Trời.

149 Người nào không có Thánh Linh, hãy giơ tay lên và ngợi khen Chúa. Tôi tin Ngài sẽ giáng trên anh chị em. Người nào đó đặt tay anh em lên trên họ. Đây là thì giờ. Tại sao chúng ta chờ đợi lâu hơn? Đây là lúc. Đây là thì giờ dành cho lễ Ngũ tuần, trở về với Đức Chúa Trời. Hãy sống đúng đắn với Đức Chúa Trời, lễ Ngũ tuần! Hãy làm cho lòng anh chị em khuấy động bởi quyền năng của Đức Chúa Trời hằng sống. Hãy để Thánh Linh Ngài đến hành động trong anh chị em, tràn ngập linh hồn của anh chị em. Ngài ở đây đêm này sang đêm khác, ở đây để chữa lành người đau, ban thị lực cho người mù, qua sự tác động mạnh mẽ và phi thường Ngài chứng minh chính Ngài là mãi mãi không hề thay đổi. Halêlugia!

150 Ngợi khen Ngài. Hãy giơ tay anh chị em lên. Quên đi anh chị em đang ở đâu; chỉ biết rằng anh chị em ở gần Ngài, và sự nhân từ của Ngài, và sự vinh hiển của Ngài, và quyền năng của Ngài, và sự thương xót của Ngài còn đến đời đời. Ngài đời đời không hề thay đổi. Đáng chúc tụng Danh Chúa. Halêlugia! Ô, ngợi khen Danh Thánh Ngài.

151 Ô, tuyệt vời biết bao, phi thường biết bao là Ngài. Bao nhiêu người muốn dâng đời sống mình cho Đức Chúa Trời ngay bây giờ, làm tươi mới lại? Hãy giơ tay lên. Bao nhiêu người muốn dâng đời sống mình cho Chúa? Chính là điều đó. Hãy giơ tay lên. Chúng ta hãy xem lễ Ngũ tuần. Chúng ta hãy xem dân sự của Đức Chúa Trời. Tôi sẽ giơ tay lên. “Lạy Chúa, có con đây. Xin sai con.” Nhận lấy một Thiên sứ rồi với than lửa trên bàn thờ và ban đến quyền năng của Ngài trên chúng con, Chúa ôi. Lạy Chúa, xin ban cho điều đó trong sự đầy dẫy của Thánh Linh Ngài, Hỡi Cha. Xin nghe lời cầu nguyện của chúng con, Ôi lạy Chúa. Xin nghe lời cầu nguyện của chúng con, khi những con cái tin đang đứng. Đáng ngợi khen Danh Ngài.

152 Ô, giống như những cơn sóng vinh hiển giáng xuống, ô, những giọt sương nhân từ. Ô, ngợi khen Đức Chúa Trời. Nguyện xin linh hồn chúng ta chờ đợi. Anh chị em tin điều này không? Anh chị em tin điều này không? Đây là Chúa Thánh Linh đến. Đây là quyền lực không thấy được đó đang dồn chúng ta vào trong Vương Quốc của Đức Chúa Trời, ơn phước Ngũ tuần. Hãy trở về nhà. Anh chị em được mong chờ về nhà. Anh chị em là dân sự quý báu. Chúa Trời muốn anh chị em dâng mình. Hỡi quý bà, hãy làm sạch chính mình. Hỡi quý ông, hãy làm sạch chính mình. Chúng ta hãy bắt đầu trở lại với Đức Chúa Trời và hầu việc Chúa với tấm lòng chân thật trong sạch.

153 Ngợi khen Đức Chúa Trời, Thánh Linh đang tuôn đổ trong buổi nhóm. Cứ làm điều gì anh chị em cảm thấy được dẫn dắt để làm. Cứ để Thánh Linh hành động trên anh chị em. Không có điều gì tôi có thể nói. Tôi thật sự không biết nói điều gì giờ này. Chúa Thánh Linh thật sự ở khắp nơi trên tòa nhà. Đáng chúc tụng Danh Chúa. Ngợi khen Chúa. Ô, Halêlugia! Halêlugia! Đáng ngợi khen Chúa. Ngợi khen Chúa. Tuyệt vời biết bao, vinh hiển

biết bao...Đẹp biết bao, tuyệt vời biết bao sự ngợi khen của các thánh đồ Đức Chúa Trời ở trên gương mặt của anh chị em, trên sự Hiện diện của Chúa Thánh Linh ở đây đang vận hành và tỏ cho chúng ta thấy sự vinh hiển Ngài ra từ những đám đông lớn này đồng một lòng, đang ngợi khen Danh Ngài.

¹⁵⁴ Quay lại và bắt tay với người nào đó, nói, “Ngợi khen Chúa, anh ơi. Ngợi khen Chúa, chị ơi.” Chúng ta hãy bắt đầu ngay và để cho Chúa khuấy động chúng ta. Ngợi khen Chúa. Đúng thế. Tất cả anh chị em Giám Lý, và Báp-tít, và Trưởng Lão, Ngũ Tuần, và tín đồ Cơ-đốc Phục Lâm, và bất kể anh chị em là gì đi nữa, hãy bắt tay nhau trong sự Hiện diện của Chúa là Đức Chúa Trời. Chính là điều đó. Ô, Halêlugia! Halêlugia! Halêlugia! Ô, tôi rất vui mừng tôi là một người trong họ. Tôi rất vui mừng. Ô, phá đổ những bức tường, ném ra ngoài thứ rác rưởi. Tuyệt vời! Sự tự do trong Chúa, ngợi khen Danh thánh Ngài...Đáng chúc tụng Danh của Chúa. Ô, Halêlugia! Ngợi khen Chúa.

¹⁵⁵ Ô, tôi thật thích thấy điều đó: nhiều người bắt tay nhau và sáng ngời lên những gương mặt họ. Quyền năng của Đức Chúa Trời nói, “Chính là điều đó. Chính là điều đó, chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời. Chúng ta hết thảy là một hội thánh to lớn vĩ đại, một người to lớn vĩ đại trong Christ Jêsus, Nàng Dâu của Ngài, Đấng vinh hiển.” Sự đến của Chúa đang gần. Dân sự Ngài đến với nhau và yêu thương chính họ...với tình yêu và quyền năng của sự Hiện diện của Ngài. Ô, đây giống như Thiên đàng. Ô, điều này tốt. A-men. Ô, vinh hiển biết bao, tuyệt vời biết bao: cứ thờ phượng Chúa trong Thánh Linh và trong quyền năng. Thật là một thì giờ tuyệt vời như vậy. (Đó là để ngừng lại; chúng ta bắt đầu.)

¹⁵⁶ Thật sự không có...Tôi đã nói với các anh em, “Thưa các anh em, không có chỗ để ngừng lại.” Không có chỗ ở đây để... Chúng ta không bao giờ bắt đầu, vì vậy chúng ta không ngừng lại. Thật—thật sự tuyệt vời...Bao nhiêu người cảm thấy thật tốt? Chỉ sự Hiện diện của Chúa, ồ, chà, thật tuyệt vời, sự Hiện diện của Chúa ở đây.

¹⁵⁷ Bây giờ, sự Hiện diện của Chúa ở đây để chữa lành người đau, làm cho dân sự khỏe mạnh. Chỉ tin Ngài. Anh chị em tin

Ngài không? Nếu chúng ta có thể tin Ngài, mọi sự đều có thể được. Anh chị em tin điều đó không? Anh chị em tin rằng đó là sự Hiện diện của Chúa không?

¹⁵⁸ Bây giờ, trong khi anh chị em...Cho tôi một lát, chỉ một lát lúc này, và lắng nghe chỉ trong một lát. Hãy để tôi chứng minh cho anh chị em chính Thánh Linh ở đây. Xin để tôi tỏ cho anh chị em thấy rằng Thánh Linh, chính Đấng mà làm việc nói, Đấng mà làm sự việc, biết điều đó. Bao nhiêu người ở đây giờ này, mà đến đây trong sự đau ốm? Hãy giơ tay cho chúng tôi thấy. Những người mà đã bị bệnh...Đó là những người...

¹⁵⁹ Có một người đang đứng ở đó. Ông tin không, thưa ông? Không có thể cầu nguyện phát ra, nhưng ông tin rằng Chúa có thể chữa lành ông không? Ông tin Ngài có thể nói cho tôi biết bệnh của ông không? Nó ở bên sườn ông. Ông sắp bị mổ. Đúng thế. Ông tên là Ông Cartwright. Đúng thế. Đúng thế không? Hãy vẫy tay. Được rồi. Hãy về nhà và được khỏe mạnh, ông sẽ không cần phải mổ. Ông tin điều đó không?

¹⁶⁰ Người đàn ông đó đang ôm đứa bé trong tay, ông tin tôi là đây tớ của Đức Chúa Trời không? Ông tin đây là Thánh Linh không? Tôi không biết ông, đúng thế không? Chưa hề thấy ông trong đời; chúng ta là người lạ. Ông tin Chúa Thánh Linh có thể nói cho tôi biết đứa bé đó có vấn đề gì chứ? Bị chứng phát ban. Đúng thế. Không đúng thế sao? Chấn chấn. Ông không ở đây. Không. Ông bị bệnh đau dạ dày, ông đang đau vì bệnh đó, chính ông. Đúng thế, phải không? Ông đến từ Thành phố Kansas. Được rồi. Hãy trở về, Chúa Jêsus Christ chữa lành ông. Halêlugia! Ông tin. Ông tin điều đó hết lòng chứ?

¹⁶¹ Đây là Thiên sứ của Chúa, bay lượn trên người—người đàn bà nhỏ bé này, hầu như lớn tuổi, đang ngồi ngay ở đây, khổ sở vì chứng sa ruột. Chị tin Chúa sẽ chữa lành chứng sa ruột đó chứ, thưa chị? Chị, có bông hoa màu đỏ trên mũ, hãy giơ tay lên. Được rồi. Hãy đi về nhà và được khỏe mạnh. A-men. Ô, chính là Chúa Trời; chính là Đấng Christ Con của Đức Chúa Trời. Ngài đã sống lại từ kẻ chết. Ngài ở đây.

¹⁶² Bây giờ, hãy đặt tay anh chị em lên nhau và chỉ dâng một mùa cầu nguyện tốt lành, mỗi người trong anh chị em, trong

khi tôi mời người nào đó lên đây. Hãy đến đây, thưa anh. Trong khi anh chị em đặt tay lên nhau để tỏ cho thấy rằng Đức Chúa Trời cũng chữa lành, tôi mời người anh em ở đây cũng dâng lời cầu nguyện. (Cứ tiến lên. Được rồi.) Đáng ngợi khen Chúa là Đức Chúa Trời.

NGƯỜI TIN ĐIỀU NÀY KHÔNG? VIE60-0402

(Believest Thou This?)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào thứ Bảy, ngày 2 tháng Tư, năm 1960, tại Thính phòng Dân sự ở Tulsa, Oklahoma, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org